

De nyudsprungne grene

Lars Hougaard Clausen

Anne Marie Eriksen

I folkekirkens menighed
er der langt fra den enighed,
som himlen må forvente.
Vi skændes bravt om stort og småt,
dog kommer kirkeskibet flot
med halvmånen in mente.

Den står på himlen fin og skarp
til vidnesbyrd om Polykarp,
der lider martyrdøden.
Så stråler månen fuld og klar,
og sandheden er åbenbar,
den ene er fornøden.

I tro og håb og kærlighed
i stilhed knæler hjertet ned
i bøn for Jesu fødder.

I luften svæver de et sted
på korset og i evighed
som Himmeriges rødder.

Udstrækker han sin højre hånd,
vor frelser og den helligånd
igennem dødens vande.

En bæk, som risler for vor fod,
uendelig og klar og god
imellem vore lande.

Han sætter skel imellem os,
så kan han bedre være hos
os hver især alene.

Hver lidelse er specifik,
dog ligner lykken på en prik
de nyudsprungne grene.

Hvor skoven dog er frisk og stor,
omkring os alting gror og gror
i høje himmelsale.

Vi står som tusindvis af strå
med tusindvis af kerner på,
hvor før vi lå i dvale.

Her er vi sammen to og tre
med dig og din velsignelse
alene så at sige.

Vi hjælper til så godt, vi kan,
det er, hvorpå det kommer an
i selve Himmerige.